

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๓๘

กรรมของสัตว์

เมื่อวานนี้เอาข่าวสารภะสอบหนึ่ง พวกผ้าเป็นพับ ๆ พวกเสื้อพวกหมอนไป
ให้โรงพยาบาลพิจิตร ไปถึงโน้นเขารออยู่เรียบร้อยแล้ว เพราะนัดทางโทรศัพท์ บอก
ว่าบ่าย ๒ โมงถึง ๔ โมงในช่วงนี้ ไปถึงนั้นบ่าย ๒ โมง ๔๕ นาที ทางโน้นพร้อมแล้ว
พวกพยาบาลพวกหมอเตรียมพร้อมมามากันหมดเลย ตั้งที่ให้เราบรรยายธรรม เราบอก
เราไม่ได้มาบรรยายธรรม เราจะบรรยายเรื่องตึกพยาบาลต่างหากนี่ พูดสองสาม
ประโยคเท่านั้น เขาให้ชั้นนั่งที่เขาจัดไว้เราก็ไม่ขึ้น เราก็นั่งเก้าอี้จับไม้คู่พูดสองสาม
ประโยคแล้วเรียกหมอมานำพูดเรื่องนี้เลย เรามาพูดเรื่องนี้ต่างหากเราไม่ได้มาอบรมคน
นี่นะ พูดตรง ๆ อย่างนี้แหละ เขาก็คงรู้สึกตื่นใจบ้าง

เราให้ตึกหลังหนึ่ง ๒ ชั้น ๑๐ ล้านเมื่อวานนี้นะครูเดียว เป็นตึกสงฆ์อาพาธกับผู้
ชายอยู่ด้วย ถ้า ๓ ชั้นก็ ๒๐ ล้าน เห็นว่าสมควรขนาดไหนดี จังหวัดของเราตึกสงฆ์
อาพาธ เราก็จุดกลางคือสองชั้น แต่ให้เขาทำฐานให้หนาแน่นเข้าไว้เพื่อ ๓ ชั้นด้วย
หากว่ามีความจำเป็นต่อไปถ้าหลวงตายยังไม่ตายขอมาเราจะให้ทันที ให้เขาวางรากฐาน
ไว้ถึง ๓ ชั้นเลยเทียว อย่างโรงพยาบาลอุดร ๆ นี่ตึกอุบัติเหตุ ๒ ชั้น เขามาขออีก ฐาน
มัน ๒ ชั้นก็เลยไม่ได้ อันนี้ให้ทำฐานถึง ๓ ชั้นเลย หากจำเป็นแล้วต่อให้ทันที ระยะเวลา
ดูไม่จำเป็น พระในเขตจังหวัดพิจิตรเรานี้ไม่น่าจะเต็ม ๒ ชั้น จึงให้พระด้วยผู้ชายด้วย
๒ ชั้นน่าจะพอดี เพราะมันยาวราว ๓๐ กว่าเมตร กว้างไม่ต่ำกว่า ๑๐ เมตร เอาแบบ
ที่มีอยู่แล้วแต่สร้างเป็น ๒ ชั้น และเครื่องมือแพทย์ ๓ เครื่อง ๆ ละสามแสนกว่า ๆ สี่
แสนก็มีเฉพาะเครื่องมือ ๓ เครื่องนี้ก็ล้านกว่าแล้ว

ตึกก็ ๑๐ ล้านเราบอกให้เริ่มลงมือได้ ส่วนเครื่องอุปกรณ์ของตึกนี้ค่อยพิจารณา
ทีหลัง ขอให้นี้เป็นรูปร่างขึ้นก่อนสมควรแล้วค่อยพิจารณากันอีกเป็นระยะ ๆ ไป พวก
เครื่องอุปกรณ์ในตึก ๒ ชั้นนี้ทั้งหมดก็คงเป็นเราให้ทั้งหมดเลย แต่เวลานี้พักไว้ก่อนให้
ตึกขึ้นเป็นรูปเป็นร่างก่อนแล้วค่อยพิจารณาเป็นลำดับ ๆ ไป

เห็นไหมตั้งแต่วันที่ ๒๑ กลืนผ่านมานี้ป่าเข้าไป ๒๓ ล้านเกือบ ๒๔ ล้านแล้ว
กลืนได้มา ๑๒ ล้านออกปั๊บทันทีเลย เรียกว่าสไลด์ลบลเหลี่ยมพอดีกันเลย ได้เข้ามา ๑๒
ล้านออก ๑๒ ล้านทันทีทันใด เพราะเราสั่งของไว้เรียบร้อยแล้วให้พวก ต.ช.ด.ตั้งพัน
กว่าครอบครัว คนเป็นหมื่นกระมัง ตกรายละเอียดพันกว่าเป็นเงินเกือบ ๑๒ ล้านแล้ว
และสงเสียวอะไร ๆ ให้ถึงที่โน่นที่ต่าง ๆ สั่งขาดตัวเลยบอกส่งให้ถึงมือทุกรายไป ค่าใช้

จ่ายเท่าไรแล้วค่อยมาบอกเราจ่ายทันที คงราว ๑๒ ล้านกว่าเงินกฐินไป แล้ววานนี้ไม่มีอะไรมาแต่ไป ไป ๑๑ ล้านกว่า อย่างนั้นแล้วหลงตา ปู้บเดียว ๆ

ไปตามทางเอาของไปพร้อมแจกคนตามทาง ของไม่ได้เอาไปมากนักเพราะกลัวจะเสียเวลา เราเร่งทางไกลนี้นัดทางโน้นประมาณบ่าย ๒ โมงถึง ๔ โมงในช่วงนี้จะถึงเรอบอก ไปนี้เกือบ ๖ ชั่วโมง เวลาขากลับมาก็พอ ๆ กัน ไปก็ยังมีอีก ๕ นาทีจะ ๙ โมง เข้ากลับมาถึงที่นี่ ๓ ทุ่ม ๕ นาทีหรือว่าไง ขาด ๑๒ ชั่วโมงอยู่ ๑๐ นาที ไปอยู่นั้นก็ประมาณ ๓๐ นาทีเท่านั้น ไปอยู่โรงพยาบาลไม่ได้นานนะ ไปเห็นแล้ว โอ๊ย นำสงสาร น้ำเวลานี้เหมือนกับท้องฟ้าสองฟากทาง ทำถนนเสียไปเยอะนะ คือน้ำท่วมไหลเซาะลงขาดก็มี ถนนดี ๆ นะถนนมาตรฐานเสียด้วย คือน้ำสูงมากไหลผ่านทาง มองตามสองข้างทางนี้ขาดไปเยอะ ถนนลาดยางนี้เสียมากทีเดียว

นี่เราก็กังการประชาชน ถ้าจะพอทั่วถึงกันเราแน่ใจว่าเราทำได้ ที่นี้กลัวจะตกหาย นั่นซี คิดอันนี้แล้วท้อใจ มันรั่วไหลแตกซึมไปในที่ต่าง ๆ จะไม่ถึงมือผู้จำเป็น ถ้าหากว่าจะถึงมือแล้วเข้าไปหาผู้ว่าฯ ปู้บเดียว ข่าวสารฟาดลงไปก็คันรถลงตุ้มกองเท่าภูเขา แจกให้ทั่วถึงกัน ถ้าเป็นไปได้อย่างนั้นเราให้ทันทีนะ กองเท่าไหนก็เออะขนใส่รถบรรทุกไปเหมือนรถไฟเลยเที่ยวลงตุ้มเลย ไปเห็นสภาพแล้วสงสารมากจริง ๆ นะ มองดูเหมือนท้องฟ้าทั้งสองฟากทาง ต้นไม้ที่เขาปลูกไว้ในสวน สวนก็ต่ำกว่าน้ำ ตายหมด ส่วนนาไม่ต้องพูดเป็นทะเลไปแล้ว ต้นไม้ที่เขาปลูกไว้ในสวนของเขานั้นตายหมด แล้วทำไมคนปากท้องมีไม่ตายเหอ นั่นซิมันหากคิดนะ นี่คิดอยู่เดี๋ยวนี้จะทำไง

ถ้าติดต่อพอได้จะเป็นชิ้นเป็นอันให้เราพร้อมเสมอจะทำให้เนะ เอาอันดับแรก ข่าวสารละไป ที่นี้จะไปไม่ได้โดยว่าละซิ ไร่รั่วไหลนี่นะ จุดที่เราต้องการไม่ได้เรื่อง อันนี้ละที่ทำให้เราท้อใจ ถ้าเป็นไปตามนั้น เอาเลย เช่นอย่าง ต.ช.ด. อันนี้เราไว้ใจได้ว่าต้องถึงมือทุกราย จ่ายเสร็จเรียบร้อยเท่าไรเอาบิลมาเลยเราจ่ายเงินตุ้มเดียว เราเคยใช้มาแล้วคนคนนี้แน่ใจ เรียบร้อยหมด ๆ ที่นี้มันอยู่ไกลคนนี่ไม่สามารถจะไปทำหน้าที่อย่างนั้นได้นะซี กลัวจะเป็นแบบว่านั่นเราเลยท้อใจ ไม่งั้นเอาจริง ๆ ขนใส่รถบรรทุก ๆ ไปเลยฟาดลงกองเท่าภูเขาหน้าศาลากลางเป็นไรไป เอ้า แจก ก็ล้านก็ล้าน เอาไปเลย ที่นี้จะไม่เป็นอย่างที่ว่านั่นซีที่ทำให้ท้อใจ กรรมของสัตว์อย่างว่านั่นแหละ ไม่มีที่ไปก็ต้องว่ากรรมของสัตว์

ไปที่ไหนเราสงสารทุกหย่อมหญ้าทุกเม็ดหินเม็ดทรายจะว่าไง ว่าอะไรแต่เพียงคนเป็นคน ๆ มันสงสารทั่วโลกดินแดน ไปเห็นเมื่อวานดูไปสองฟากทาง ๆ นี้ แหมต้นไม้ตายหมด ๆ ในสวนเขาตายหมดเลย ท้องนาเป็นท้องฟ้าไม่ได้เป็นนาแล้วแหละ แถวนั้นเรียกว่าหมดจริง ๆ นาสุดสายตาน้ำหมดสุดสายตา เวลานี้ น้ำยังไม่ลดนะท่วม

ขึ้นมาถึงตีนถนน ลดจากที่ราดยางไปข้างเท่านั้น เป็นท้องฟ้าไปหมดเลย ผนหยุดมานานแล้วน้ำยังไม่ลดนี้แสดงว่าไม่มีที่ไหลออก ข้างล่างคงจะกันเอาไว้ ไปเห็นแล้วอดสงสารไม่ได้ คิดถึงข้าวก่อนอื่น เพราะอย่างไรก็ตามข้าวเป็นอาหารพื้น ไม่มีอะไรมีแต่ข้าวกับน้ำปลาก็ยังพอว่า ไม่มีอะไรจริง ๆ มีแต่ข้าวเปล่า ๆ ก็ยังกินได้คนเราไม่เป็นไร ไม่ตาย ถ้ามีข้าวเป็นพื้นแล้วนะ นี่ละที่ให้เราคิดมาก

พอไปเจอเข้าแล้วคิดตั้งแต่นั้นมาเรื่อย แง่ได้แง่เสียคิดทุกแง่แล้วก็ทำให้ท้อใจจนได้ จะทำยังไงจะพิจารณายังไง หรือจะติดต่อผู้ว่าฯทางอุดรฯเราให้ติดต่อผู้ว่าฯทางโน้น ปฏิบัติกันยังไง พอบรรเทากันบ้าง ที่อยู่อยู่ไม่ได้น้ำท่วมหมด โดดมาอยู่ตีนถนน ครอบครัวไม่มีที่อยู่จริง ๆ มันท่วมเอาจริง ๆ จะว่าไง จนกระทั่งบ้านเรือนอยู่ไม่ได้ โดดขึ้นมาอยู่ริมถนนเป็นแถว ๆ แล้วจะเอาอะไรไปกิน แม้แต่ตัวคนรอดตายมาอยู่บนถนนแล้วสิ่งของเหล่านั้นจะไปเหลืออะไร มันก็ต้องท่วมหมดไม่เหลือเลย เขตอำเภอเมืองละพริกจริง ๆ เขตนั้นที่ต่ำมาก เพราะฉะนั้นจึงเป็นเหมือนท้องฟ้าไปหมดมองแล้วชาวเปรี๊ยะมีแต่น้ำทั้งนั้น พื้นที่ราบเสียด้วยน้ำก็เสมอด้วยท่วมชาวเปรี๊ยะไปเลยอย่างน้อยได้เขตอำเภอเมืองก็ยังดี แจกข้าวทั้งอำเภอเลย

สงสารจะว่าไง เพียงเราอดข้าวมือหนึ่งสองมื้อมีจะตาย นี้อดเป็นประจำไม่มีอะไรกินจะทำยังไง ท้องเขากับท้องเราก็คือเป็นท้องอันเดียวกัน เราหิวได้เขาหิวได้ นำสงสารจับใจ ตั้งแต่เจอเข้าไปแล้วคิดตั้งแต่นั้นมาเรื่อย คิดช่องออกช่องเข้าช่องได้ช่องเสีย ถ้าเป็นได้จริง ๆ แล้วรถขนข้าวไปลงหน้าศาลากลาง ให้ทางจังหวัดจัดอำเภอมาเวลาออกไปอำเภอแล้วจะไม่ถึงตำบลหมูบ้านนั้นซิ ทำให้ท้อนะ ถ้าเป็นไปตามนั้นจริง ๆ แล้วเอาได้เลย สั่งโรงสีไหน ๆ รับไปเลย

เป็นบ้อยเพราะการให้ทานให้เห็นเสียที พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ไม่เคยแสดงไว้ว่าคนทำบุญให้ทานลุ่มจมนี่เราไม่เคยเห็น มีแต่พวกตระหนี่ถี่เหนียวลุ่มจมนี่เยอะในธรรม เจ้าของเองก็จะเป็นจะตายไม่ได้กิน กินไม่ได้เพราะหึงหวง เจ้าของจะกินก็กลัวจะสิ้นเปลืองไป ๕ บาท ๑๐ บาทไม่ยอมกิน..อดตาย ตายแล้วเป็นเปรตเป็นผี ฝ้าสมบัติเงินทองมีเยอะในตำรานะ แต่ผู้ทำบุญให้ทานเสียสละไปนี่ถึงความลุ่มจมนเรายังไม่เคยเห็นในคัมภีร์ อนาถบิณฑิกเศรษฐีทานจนจะไม่มีอะไรเหลือติดเนื้อติดตัว ครั้นผลสุดท้ายเทวบุตรเทวดาช่วยเสียจนไม่มีใครมากยิ่งกว่าอนาถบิณฑิกเศรษฐีสมบัติที่ไหลเข้ามานะ ทานจนจะเอาให้หมดเนื้อหมดตัว ครั้นเวลาไหลเข้ามาแล้วท่วมอีกเป็นอย่างนั้นเสียไม่จมน เวลามาที่หลังยิ่งมากกว่าเก่าอีก ส่วนตระหนี่ถี่เหนียวมีมาก เพราะฉะนั้นให้พากันระมัดระวังนะ อันนี้ละตัวเป็นภัยต่อโลกต่อเรา

โลกทั้งหลายไม่มองโลกทั้งหลายชอบมาก ชอบตระหนี่ชอบถี่เหนียวชอบเห็นแก่ตัว จุดนี้เป็นจุดกิเลสสูงคน ไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลย ได้เท่าไรมากเท่าไรยิ่งพอกยิ่งพูนยิ่งเป็นบ้าด้วยการได้เข้าไปไม่รู้เนื้อรู้ตัวนะ นี่ละกิเลสตัวนี้สูงคน พระพุทธเจ้าจึงเข้าไปตรงนั้นก็ไมยอมฟัง ส่วนการทำบุญให้ทานแยกแยะ อันไหนเป็นส่วนจำเป็นที่จะเก็บไว้เพื่อครอบครัวใช้จ่ายอะไร ๆ เพื่อประโยชน์อะไร ๆ อย่างนี้ไม่ค่อยมี มีแต่กว้านเข้ามา ๆ ไม่ได้คิดอย่างนี้ซิ ธรรมพระพุทธเจ้าท่านให้คิดอย่างนั้น ท่านไม่ได้หมายถึงว่าให้ทานจนเจ้าของไม่ได้กิน ท่านให้แบ่งแยกให้ได้สัดส่วนตามเหตุผล เหตุผลก็คือหลักธรรมนั่นเอง ท่านสอนไว้อย่างนั้น ท่านไม่ได้สอนว่าเอาให้หมดนะครอบครัวให้หมดเลย สอนให้รู้จักประมาณให้รู้จักความพอเหมาะพอดี

เราไม่พอดีนั่นซิ ถ้าโลกก็โลกจนจะเอาให้ตายจริง ๆ เรายังเคยเห็นเศรษฐีทางเมืองมุกดาหาร แต่ก่อนใช้เงินเหรียญ เป็นเพื่อนกับเศรษฐีทางท่าแขก ทางโน้นก็เศรษฐีใหญ่ทางนี้ก็เศรษฐีใหญ่ ที่ไม่ลืมก็ไม่ลืมนะเขามาเล่าให้ฟังว่า ป่วยหนักเข้า ๆ เงินไม่ทราบวาก็ให้กระเทียม เงินเหรียญใส่ให้กระเทียมไว้ เป็นพ่อค้าค้าขายช้าง ชื้อช้างมาขายเพราะฉะนั้นถึงได้เงินขนาดนั้น ถ้าทุกวันนี้สักที่พันล้านก็ไม่รู้แหละ ที่นี้เวลาจะตายนับข้อมือ จวนตัวเข้ามาเท่าไรนับข้อมือ นับอะไรละคุณพ่อ โห คนนั้นเอาไปเท่านั้นคนนี้อาไปเท่านี้ เขาหยิบเขย้มไป เวลาเราตายของนี้จะจมหหมด นับข้อมือรายนั่นเอาไปเท่านั้น ๆ ที่มีเหลืออยู่เท่านี้ เขามาเล่าให้ฟังที่นี้ก็เลยถึงใจไม่ลืม เห็นไหม นับข้อมือ สุดท้ายตายทิ้งเปล่า ๆ ข้อมือก็ไม่ได้ไม่เห็นเป็นประโยชน์อะไร ข้อมือก็ไม่ได้ นับเฉย ๆ นับไม่ได้ข้อมือ

ใครไม่เชื่อพระพุทธเจ้าจมหทั้งนั้นแหละ ฟังให้ดี พระพุทธเจ้าเป็นจอมปราชญ์ทุก ๆ พระองค์ที่มาสอนโลกนี้ไม่ใช่คนธรรมดา เราไม่เคยเห็นใจพระพุทธเจ้าเป็นใจประเภทใด มีแต่พระพุทธเจ้าเห็นใจเราดูใจเราเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้กันทั่วโลกดินแดน เราไม่เห็นใจพระพุทธเจ้าที่ไม่มีพินมีไฟเผาไหม้เป็นใจยังงไรเราไม่เคยเห็นนะซิ เราถึงไม่เห็นพระพุทธเจ้าเป็นของแปลกอัศจรรย์ ไม่เห็นธรรมของท่านเป็นของแปลกอัศจรรย์ยิ่งกว่ากิเลสที่เผาหัวอยู่ตลอดเวลา

ไม่ตายแหละเรื่องการเสียสละทำบุญให้ทานเฉลี่ยเผื่อแผ่ช่วยโลกช่วยสงสาร ไม่ตายไม่ฉิบหาย ท่านก็บอกไว้แล้วว่าแบ่งสัดส่วน ให้ได้สัดส่วน อันไหนที่จำเป็นอะไร ๆ ให้แยกไว้ ๆ โดยเหตุโดยผล อย่าให้ความตระหนี่เข้ามาเป็นเจ้าอำนาจ ถ้าความตระหนี่เข้ามาเป็นเจ้าอำนาจมันจะกวาดต้อนหมดเก็บไว้หมดแล้วก็นับข้อมือ เอาข้อมือมาอวดเธอ เราฟังแล้วเลยไม่ลืมมันสะดุดใจ นึกว่าพ่อร้ายมนต์ ครั้นเวลาถามแล้ว คนนั้นติดหนี้เท่านั้นคนนี้ติดหนี้เท่านั้น เงินยังเหลืออยู่เท่านั้น ๆ เวลาเราตายแล้ว

เงินเหล่านี้ก็จะจมไปด้วย เลยวิตกวิจารณ์ไม่เป็นอันอยู่อันกิน เห็นไหมอำนาจของเงิน ทำลายคน สมบัติของเจ้าของนั้นแหละทำลายเจ้าของ

นี่มีเท่าไรพาดหมด เพราะเราไม่มีที่จะแบ่งสันปันส่วนแยกไปทางไหนนี่นะ มรวาสยังมิแยกเพื่อลูกเพื่อหลานเพื่อบ้านเพื่อเมืองเพื่อนฝูง พระเราไม่เห็นมีอะไร ยิ่ง หลวงตาบ๊วยด้วยแล้วมีลูกศิษย์ลูกหาอยู่ในวัดนี้ บิณฑบาตไม่ได้ก็ตายเสียพระพวกนี้ มา คอยเฝ้ามรดกกับหลวงตาไม่ได้ เราให้หมดแล้วมรดก เทศน์หมดพุงแล้ว นี่ละมรดกอัน แท้จริง เงินทองข้าวของไม่ใช่มรดกของพระนะ มรดกของพระคือธรรมต่างหาก เรา ก็ สอนเต็มภูมิเราแล้ว หมดพุง ยังจะหวังเฝ้ามรดกจากเราอะไรอีก เพราะฉะนั้นเราถึงมี เท่าไรทุ่มเลย ๆ ก็ฟังชิลหลังวันกฐินมาหมดไป ๒๔ ล้านแล้ว วันที่ ๒๑ มานี้เท่านั้นละไป ๒๔ ล้านแล้ว มีให้ไปก็ไปหมดนอกจากไม่มีก็พักเป็นระยะ ๆ มีเท่าไรหมด

ทำประโยชน์เพื่อโลกจะฉิบหายไปไหน มีความยิ้มแย้มแจ่มใสเบิกบานหรรษา เพราะการเสียสละทั้งนั้น ๆ มีรายไหนเสียหายเพราะการให้ไม่มี เทียบอย่างนั้นซี ระหว่างธรรมกับกิเลสต่างกันอย่างนั้น ธรรมไปไหนเบิกบานไปหมดยิ้มแย้มแจ่มใส ถ้ากิเลสไปไหนความตระหนี่ถี่เหนียวเห็นแก่ตัวไปไหนยุบยอบไปหมดนั่นแหละ ต่าง กันอย่างนั้นนะ เมื่อวานนี้เขาก็ยิ้มแย้มแจ่มใส ให้เงินคนละสองร้อย ๆ ที่ด่าน พอ เห็นเราไปเขาจำรถเราได้ เตี้ยวนี่ไปไหนคนก็จำได้รถเรา พอเห็นเขารูมาเลยยื่นของ จะขาย เราเอาแต่เงินให้ไม่เอาของ ที่ด่านมี ๖ ครอบครัวเราเตรียมข้าวไปให้ ๖ ถุง ๆ ละ ๑๐ ก.ก.กับเงินสองร้อยบาทแล้วห่อขนมไปฝากเด็ก เวลาชากลับมามีดแล้วทุ่มกว่า แล้วมาถึงด่านมีผู้หญิง ๓ คนผู้ชายคนหนึ่ง ผู้ชายไม่ให้มันหากินได้เราว่าอย่างนี้แหละ ให้ผู้หญิง ๓ คน ๆ ละสองร้อย ๆ ผู้ชายไม่ได้ก็มองหน้า มองก็มองหน้าเราก็มีอยู่แล้ว หน้าเขาก็มี มองก็ไม่เห็นได้เห็นเสียอะไรนี่นะต่างคนต่างมี เลยไม่ให้ผู้ชายให้แต่ผู้หญิง

ต่อไปนี่จะเป็นโครงการอีกแหละแถวนี่นะ โครงการแจกของ สงสารจะทำไม ความทุกข์จนไม่ว่าโดนใครเข้าหวนไปหมดนั่นแหละ ในครอบครัวก็หวนในครอบครัว ที่จังหวัดพิจิตรนะชื่อก็คงไม่สำเร็จประโยชน์แหละ เป็นแต่เพียงคิดเฉย ๆ ไม่สำเร็จ เพราะเรื่องการรื้อไหลแตกซิมที่เราคิดมากนะ มันจะเป็นจริง ๆ ไม่สงสัย เอ้าจะเป็น บ่อยคนเพราะความเสียสละให้ทานด้วยความเมตตาให้เห็นเสียที่เลอะน่า เอาจริงไม่ เล่นนี้ทำอะไร แต่นี่ก็อย่างว่าผู้ได้มีแต่จะได้ ๆ ผู้ไม่ได้ท้องแห้ง ที่นี้ก็สลดสังเวชไม่ทำ เสียดีกว่าคิดแล้ว พวกกอบโกยจะได้ไม่กอบโกย พวกทุกข์ก็จะไม่ได้เหงนหน้าดูเขา เป็นแน่ไม่สงสัย สมัยทุกวันนี้คนไม่มีบาปบุญติดหัวใจนะมีแต่จะเอาทำเดียว กิเลส เต็มหัวใจแล้วบาปบุญคุณธรรมอะไรไม่มีในหัวใจ

คิดดูเราไปสงเคราะห์เขาที่อำเภอโพธิ์ประทับช้างกลับมา พวกหมอเขาจะจัดรถทางโรงพยาบาลมาส่ง เราไม่เอา บอกให้ไปหารถรับจ้างมาให้ เรามีเงินคุยสักหน่อยเถอะ เขาคงไม่ถือสา เพราะเราเองไม่เคยถือสาคำพูดเรานี่ พูดอะไรไปเท่ากันหมดนะ จะดูจะต่ำจะว่าอะไรก็ตามก็เท่ากัน คือไม่ถือ เจ้าของพูดเองนี่ อันนี้เขาจะเอารถพยาบาลมาให้ ไม่เอาไปหารถรับจ้างมา เรามีเงินเราบอก อันนี้ที่ให้คิดนะ เขาเอารถบริษัทของเขามาคิดเพียง ๑,๕๐๐ จากโน้นหล่มสักมาวัดเรานี้กลางคืนด้วย ๑,๕๐๐ น้อยไป พอมาถึงนี้แล้วเราก็ให้อีก ๑,๕๐๐ เป็น ๓,๐๐๐ และให้คนขับ ๑,๐๐๐ ทั้งเป็นการทดสอบด้วย

นึกว่าเราจะไม่รู้ข้างหน้าข้างหลังอะไร คงเห็นว่าไกลกันแล้วก็จะกินแหละ เหมือนกับว่าเอาเงินนี้ทดลอง คือเงินที่ให้ด้วยความเมตตาเราให้แล้ว ๑,๐๐๐ บาท เจ้าของบริษัทเขาก็ให้อยู่แล้วแต่เราให้อีก ๑,๐๐๐ บาท แล้ว ๑,๕๐๐ นี้ฝากไปเจ้าของบริษัทเจ้าของรถคันนี้ นายของเจ้า ๑,๕๐๐ นะ เวลาไปสอบถามที่หลังไม่ได้เลย นั่นเห็นไหม คงว่าเราไม่ตามนั่นแหละ โอ้ หลงตาบ่อยากคุยสักหน่อยวะ เวลาใช้ความพินิจพิจารณาเพียงเท่านี้ทำไมจะไม่ถึงกัน ให้เขานำตามเจ้าของจริง ๆ นะ ไปถึงโรงพยาบาลแล้วก็ให้หมอไปสืบรถคันนี้มาจากบริษัทไหน ถ้ามถึงบริษัทนั้น คนที่ขับรถไปนั้นวันนั้นจ่ายเงินมา ๑,๕๐๐ ให้เพิ่มจาก ๑,๕๐๐ ของเขาที่เขาเอานั้นเป็น ๓,๐๐๐ เขาได้รับไหม เราฝากมากับคนขับรถ ๑,๕๐๐ และให้เป็นพิเศษกับคนขับรถ ๑,๐๐๐ เขาได้รับไหม บอกไม่ได้รับ

นั่นเป็นอย่างนั้นที่เราจะไม่รู้เรื่อง ถ้างทำอย่างนั้นแล้วไม่มีเหตุมีผลทำได้หรือ ทำที่อ้อ ๆ ได้หรือ อย่างนั้นซึ่ทำให้เราคิด มันน่าจะคิดสักนิดหนึ่งว่า ออกจากโรงพยาบาลเขาก็รู้อยู่แล้ว มันน่าจะคิดว่าอย่างน้อยทางโรงพยาบาลเขาอาจจะทราบกับบริษัทเขาถึงไปติดต่อกันมา เราเป็นเพียงคนขับเฉย ๆ เขาไปติดต่อกันเองก็น่าจะพิจารณา ถ้าเอาเงินจำนวนนี้ไปแล้วเดี๋ยวเขารู้ที่หลังเราจะเสีย มีแต่ไม่เสีย ให้มากกว่านั้นยังไม่เสีย พวกนี้พวกไม่เสียมีแต่ได้ทำเดี๋ยว ถึงอ่อนใจซิ

ทุกวันนี้เรื่องกิเลสเป็นอันธพาลเป็นนักเลงโต มองแพล็บ ๆ ๆ มีแต่กิเลสเต็มตัว กิริยาของธรรมจะแสดงนิด ๆ แสบไม่มีและไม่มี ถึงขนาดนั้นนะนะกิเลสมันหนักหนาขนาดนั้นจะว่าไ้ ไม่น่าสลดสังเวชจะว่าอะไร เพราะฉะนั้นบาปบุญจึงจะไม่มีประจำชาวพุทธเรานะต่อไปนี่ เพราะอำนาจของกิเลสมันหนามันแน่น ข้างนอกก็ไหลเข้ามาท่วมทันเข้ามา ๆ อันใดที่จะเป็นความเสียหายแก่ศีลแก่ธรรมนี้ไหลเข้ามา ๆ แล้วทางนี้ก็คว่ำมับ ๆ เหมือนลิง ก็เสียหายนะชิบหายละชิ ไม่ชิบหายได้หรือชนพื้นชนไฟเข้ามาเผาบ้านจะไม่เผาได้หรือ เอาความแน่นหนามันคงมาจากไหนบ้านเรือนคน จะทน

ไฟได้หรือ ศีลธรรมก็ทนไฟไม่ได้เหมือนกัน คิดถึงเรื่องจังหวัดพิจิตรแล้วคิดถึงเรื่อง
อันนี้ก็เลยท้อ ถ้าเป็นที่แน่ใจเราทำได้ แน่ใจว่าทำได้ ฟาดข้าวกองเท่าภูเขาแยก ๆ ให้
ทั่วถึง ๆ มันจะไม่ทั่วถึงนั้นซี จะเป็นแบบ ๑,๕๐๐ แบบจมนเลยนั้นซีทุกซัง

เอาละให้พร